A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2009. december 15.*

A C-461/05. sz. ügyben,

az EK 226. cikk alapján kötelezettségszegés megállapítása iránt a Bírósághoz 2005. december 23-án,

az **Európai Bizottság** (képviselik: C. Cattabriga, G. Wilms, D. Triantafyllou és H. Støvlbæk, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek

a **Dán Királyság** (képviselik: J. Molde, J. Bering Liisberg és B. Weis Fogh, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: dán.

támogatják:

a **Görög Köztársaság** (képviselik: E.-M. Mamouna, A. Samoni-Rantou és K. Boskovits, meghatalmazotti minőségben),

a **Portugál Köztársaság** (képviselik: C. Guerra Santos, L. Inez Fernandes és J. Gomes, meghatalmazotti minőségben),

a **Finn Köztársaság** (képviselik: E. Bygglin és A. Guimaraes-Purokoski, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

beavatkozók,

benyújtott keresete tárgyában,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: V. Skouris elnök, A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, E. Levits és C. Toader tanácselnökök, C. W. A. Timmermans, A. Borg Barthet (előadó), M. Ilešič, J. Malenovský és U. Lõhmus bírák,

főtanácsnok: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2008. november 25-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2009. február 10-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az Európai Közösségek Bizottsága keresetlevelével annak megállapítását kéri a Bíróságtól, hogy a Dán Királyság – mivel nem számította ki és nem fizette meg azon saját forrásokat, amelyeket az 1998. január 1-je és 2002. december 31. közötti időszakban a katonai eszközök vámmentes behozatala következtében nem szedett be, valamint nem fizette meg azt a késedelmi kamatot, amely azért vált felszámíthatóvá, mert az említett saját forrásokat nem fizette meg a Bizottságnak – nem teljesítette az 1996. július 8-i 1355/96/Euratom, EK tanácsi rendelettel (HL L 175., 3. o.) módosított, a Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló 88/376/EGK, Euratom határozat végrehajtásáról szóló, 1989. május 29-i 1552/89/EGK, Euratom tanácsi rendelet (HL L 155., 1. o.; a továbbiakban: 1552/89 rendelet) 2. és 9–11. cikkéből eredő kötelezettségeit 2000. május 31-ig, valamint ezen időponttól kezdődően a Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló 94/728/EK, Euratom határozat végrehajtásáról szóló, 2000. május 22-i 1150/2000/EK, Euratom tanácsi rendelet (HL L 130., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 169. o.) ugyanezen cikkeiből eredő kötelezettségeit.

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

2 A Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló, 1988. június 24-i 88/376/EGK, Euratom tanácsi határozat (HL L 185., 24. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 1. kötet, 176. o.), valamint az Európai Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló, 1994. október 31-i 94/728/EK, Euratom tanácsi határozat (HL L 293., 9. o.) 2. cikkének (1) bekezdése előírja:

„A Közösségek költségvetésében saját forrásnak számít a következőkből származó bevétel:

[…]

b) a közös vámtarifa szerinti vámok és egyéb vámok, amelyeket a harmadik országok tekintetében a közösségek intézményei már megállapítottak vagy meg fognak állapítani, illetve az Európai Szén- és Acélközösséget létrehozó szerződés hatálya alá tartozó termékekre kiszabott vámok;

[…]”

3 A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet (HL L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.; a továbbiakban: Közösségi Vámkódex) 20. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Vámtartozás keletkezésekor a jog szerint fizetendő vám az Európai Közösségek Vámtarifáján alapul.

[…]

(3) Az Európai Közösségek Vámtarifája magában foglalja:

a) a Kombinált Nómenklatúrát;

[…]

c) a Kombinált Nómenklatúra által felölelt, az árura általában alkalmazható vámtételeket és egyéb teherelemeket, azaz:

– a vámokat,

[…]

d) az azokban a megállapodásokban szereplő preferenciális tarifális intézkedéseket, amelyeket a Közösség kötött bizonyos országokkal vagy országcsoportokkal, és amelyek preferenciális elbánás nyújtásáról rendelkeznek;

e) egyes országokra, országcsoportokra vagy területekre vonatkozóan a Közösség által egyoldalúan elfogadott preferenciális tarifális intézkedéseket;

f) egyes árukra felszámítható behozatali vámok alóli mentességről vagy kedvezményről rendelkező autonóm vámfelfüggesztő intézkedéseket;

g) egyéb közösségi jogszabályok által megállapított egyéb tarifális intézkedéseket.

[…]”

4 A Közösségi Vámkódex 217. cikkének (1) bekezdése a következőképpen fogalmaz:

„A vámhatóságnak, amint rendelkezésére állnak a szükséges adatok, ki kell számítania minden egyes, vámtartozásból származó behozatali vagy kiviteli vám összegét (a

továbbiakban: »vámösszeg«), és be kell jegyeznie a könyvelési nyilvántartásba vagy más ezzel egyenértékű adathordozóba (könyvelésbe vétel).

[…]”

5 A Közösségek saját forrásainak a Bizottság rendelkezésére bocsátása keretében az Európai Unió Tanácsa elfogadta az 1552/89 rendeletet, amelyet a jelen ügyben a szóban forgó időszakban 2000. május 30-ig alkalmazni kellett. E rendeletet 2001. május 31-i hatállyal felváltotta az 1150/2000 rendelet, amely egységes szerkezetbe foglalta az 1552/89 rendeletet, anélkül hogy annak tartalmát módosította volna.

6 Az 1552/89 rendelet 2. cikke előírja:

„(1) E rendelet alkalmazása érdekében, a Közösség [helyesen: a Közösségeknek] a 88/376/EGK, Euratom határozat 2. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontjában említett saját forrásokra való jogosultságát meg kell állapítani, amint a vámjogszabályok által előírt feltételeknek eleget tesz [helyesen: amint a vámjogszabályok által előírt feltételek teljesülnek] a jogosultság számlákon történő lekönyvelését és az adós értesítését illetően.

(1a) Az (1) bekezdésben említett jogosultság időpontja a vámjogszabályok által előírt könyvelésbe vétel időpontja.

[…]”

7 E rendelet 9. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A 10. cikkben szabályozott eljárásnak megfelelően minden tagállam a saját forrásokat a Bizottság nevében az államkincstárnál vagy az általuk [helyesen: általa] kijelölt testületnél megnyitott számlán írja jóvá.

E számla vezetése térítésmentes.”

8 A fent említett rendelet 10. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„A 88/376/EGK, Euratom határozat 2. cikke (3) bekezdésének megfelelően a 10%-os beszedési költségek levonása után e határozat 2. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontjában említett saját források elszámolását legkésőbb azon hónapot követő második hónap 19. napját követő első munkanapon kell elvégezni, amelyben a jogosultságot a 2. cikknek megfelelően megállapították.

[…]”

9 Az 1552/89 rendelet 11. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A 9. cikk (1) bekezdésben említett számlára történő elszámolás késedelme esetén az érintett tagállamnak kamatot kell fizetnie, amelynek mértéke a tagállam pénzpiacán az esedékességi időpontban a rövid távú közfinanszírozási műveletekre alkalmazandó

olyan kamatláb, amelyet két századponttal megemelnek. E százalékot 0,25 századponttal emelik a késedelem minden egyes hónapjára nézve. A megemelt százalékot a késedelem teljes időtartamára alkalmazzák.”

10 Az 1150/2000 rendelet 22. cikke értelmében:

Az 1552/89/EGK, Euratom rendelet hatályát veszti.

Az említett rendeletre történő hivatkozásokat az e rendeletre történő hivatkozásokként kell értelmezni, és a melléklet A. részében megállapított megfelelési táblázatnak megfelelően kell olvasni.

11 Így azon körülményt leszámítva, hogy az 1552/89 rendelet különösen a 88/376 határozatra, az 1150/2000 rendelet pedig különösen a 94/728 határozatra utal, e két rendelet 2. és 9–11. cikke lényegében azonos.

12 Az 1150/2000 rendelet 10. cikkének (1) bekezdésében előírt 10%-os mértéket az Európai Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló, 2000. szeptember 29-i 2000/597/EK, Euratom tanácsi határozat (HL L 253., 42. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 200. o.) 25%-ra emelte.

13 A fent említett határozat indokolásának (1) pontja a következőképpen fogalmaz:

„Az Európai Tanács az 1999. március 24-i és 25-i berlini ülésén többek között arra a következtetésre jutott, hogy a Közösségek saját forrásainak rendszere legyen igazságos, átlátható, költséghatékony, egyszerű, és alapuljon olyan követelményeken, amelyek az egyes tagállamok hozzájárulási képességét legjobban figyelembe veszik.”

14 Az egyes fegyverekre és katonai felszerelésekre alkalmazandó behozatali vámok felfüggesztéséről szóló, 2003. január 21-i 150/2003/EK tanácsi rendelet (HL L 25., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 13. kötet, 15. o.) amelyet az EK 26. cikk alapján fogadtak el, (5) preambulumbekezdésében a következőképpen fogalmaz:

„A tagországok hadititkainak védelme érdekében egyedi közigazgatási eljárások megállapítása szükséges a vámok felfüggesztéséhez fűződő előny megadásához. A feltételek teljesítésének megfelelő biztosítékát nyújtaná azon tagállam illetékes hatóságának a Vámkódex szerint vámnyilatkozatként is felhasználható nyilatkozata, amelynek hadereje a fegyvereket vagy katonai felszereléseket kapja. A nyilatkozatot tanúsítvány formájában kell megadni. Szükséges meghatározni az ilyen tanúsítványok formáját, valamint lehetővé kell tenni a nyilatkozatokra vonatkozóan adatfeldolgozási technikák alkalmazását.”

15 E rendelet 1. cikke előírja:

„Ez a rendelet szabályozza a tagállamok katonai védelmét ellátó hatóságok vagy azok nevében más által, harmadik országból behozott egyes fegyverekre és katonai felszerelésekre vonatkozó önálló behozatali vámfelfüggesztés feltételeit.”

16 A fent említett rendelet 3. cikkének (2) bekezdése a következőképpen fogalmaz:

„Az (1) bekezdés ellenére hadititokra való tekintettel a tanúsítványt és a behozott árukat a tagállam által erre a célra kijelölt más hatóságokhoz is be lehet nyújtani. Ilyen esetekben a tanúsítványt kiállító illetékes hatóságnak az ilyen behozatalokról minden év január 31-ig és július 31-ig összesítést kell küldenie a tagállama vámhatóságainak. A jelentésnek a benyújtás hónapját közvetlenül megelőző 6 hónapra kell vonatkoznia. Tartalmaznia kell a tanúsítványok számát, kiállításuk időpontját, a behozatal időpontját és a tanúsítványokkal behozott termékek összértékét, valamint bruttó tömegét."

17 A 8. cikkének megfelelően a 150/2003 rendeletet 2003. január 1-jétől kell alkalmazni.

A pert megelőző eljárás

18 A Bizottság a 2001. december 20-án kelt és másnap kézbesített felszólító levelében előadta, hogy a Dán Királyság – mivel a kifejezetten katonai eszközöket mentesítette a behozatali vámok alól – nem teljesítette a közösségi jogból eredő kötelezettségeit.

19 A 2001. december 20-i levelében a Bizottság felszólította e tagállamot arra, hogy számítsa ki az 1998-as költségvetési évtől be nem szedett összegeket, és hogy a fent említett összegeket 2002. március 31-ig bocsássa a rendelkezésére. Arra is felhívta a dán hatóságok figyelmét, hogy az 1150/2000 rendelet 11. cikke alapján ez utóbbi határidőtől kezdve késedelmi kamat jár.

20 A 2002. március 27-i válaszában a Dán Királyság – az EK 296. cikkre támaszkodva, amely széles mérlegelési jogkört biztosít a tagállamok számára annak meghatározásában, hogy milyen intézkedéseket vélnek szükségesnek az alapvető biztonsági érdekeik védelméhez – jelezte, hogy a kifejezetten katonai célra szánt eszközök behozatala után nem szedett be vámot.

21 A 2003. március 24-i levelében a Bizottság megismételte eredeti kérelmét, amely a 2003. január 1-jét megelőző, kifejezetten katonai célra szánt eszközök behozatalaira vonatkozott, mivel az e dátumot követő időszakra a 150/2003 rendeletet kellett alkalmazni.

22 A 2003. május 7-i válaszában a Dán Királyság fenntartotta álláspontját.

23 A 2003. október 17-i levelében a Bizottság újra felszólította a Dán Királyságot, hogy végezze el a szükséges számításokat a kifejezetten katonai felszerelések behozatalának vámmentessége miatt az 1998–2002 költségvetési években a Bizottságnak át nem utalt saját források összegének megállapítása érdekében, hogy bocsássa a Bizottság rendelkezésére e forrásokat, és hogy utalja át az 1150/2000 rendelet 11. cikke alapján járó késedelmi kamatot.

24 A 2004. január 7-i válaszában a Dán Királyság megismételte az álláspontját, amely szerint az EK 296. cikk (1) bekezdésének b) pontja alapvető biztonsági érdekének védelme céljából felhatalmazza arra, hogy a katonai eszközök behozatalát mentesítse a vám alól.

25 A Bizottság, miután megkapta a Dán Királyság válaszát, 2004. október 18-án indokolással ellátott véleményt bocsátott ki, amelyben felhívta e tagállamot, hogy

a kézhezvételtől számított két hónapon belül tegye meg a véleményben foglaltak teljesítéséhez szükséges intézkedéseket. A fent említett tagállam a 2005. március 3-án adott válaszában fenntartotta és pontosította a korábban ismertetett megfontolásait.

26 Figyelemmel a Dán Királyság által ily módon nyújtott információkra, a Bizottság, mivel úgy ítélte meg, hogy e tagállam nem tett eleget az indokolással ellátott véleményben foglaltaknak, benyújtotta a jelen keresetet.

27 A 2006. május 5-i végzésében a Bíróság elnöke engedélyezte a Görög Köztársaság, a Portugál Köztársaság és a Finn Köztársaság beavatkozását a Dán Királyság kérelmeinek támogatása végett.

A keresetről

A felek érvei

28 A Bizottság hangsúlyozza, hogy a Dán Királyság tévesen hivatkozik az EK 296. cikkre a vámfizetés megtagadásának alátámasztására, mivel annak beszedése nem fenyegeti e tagállam alapvető biztonsági érdekeit.

29 A Bizottság úgy véli, hogy az eltérést vagy kivételt megállapító intézkedéseket, mint amilyen az EK 296. cikk is, megszorítóan kell értelmezni. Ily módon az e cikket alkalmazni kívánó érintett tagállamnak kell bizonyítania, hogy az e cikkben előírt minden feltételt teljesít, amikor a Közösségi Vámkódex 20. cikkétől el kíván térni, amelyben az EK 26. cikk alapján megállapított vámok beszedésének általános elve szerepel.

30 A Bizottság úgy véli továbbá, hogy önmagában az a körülmény, hogy bizonyos termékek szerepelnek az 1958. április 15-i 255/58 tanácsi határozatban megállapított azon listán, amely meghatározza azon termékek körét, amelyekre az EK 296. cikk (1) bekezdésének b) pontja alkalmazható, önmagában nem elégséges e rendelkezés alkalmazásához, amely feltételezi, hogy a benne foglalt összes feltétel teljesül.

31 A Bizottság következésképpen hangsúlyozza, hogy a Dán Királyság feladata annak konkrét és részletes bizonyítása, hogy a jelen ügyben szóban forgó behozatali vám beszedése fenyegeti e tagállam alapvető biztonsági érdekeit.

32 A Bizottság azt is megállapítja, hogy a Dán Királyság nem tájékoztatta a Bizottság szerint fizetendő vám összegéről, jóllehet ez előfeltétele lenne annak ellenőrzésének, hogy az EK 296. cikk (1) bekezdésének b) pontjában foglalt szükségességi feltétel teljesül-e. Ráadásul a Dán Királyság nem jelölte meg, hogy a helyzete miben különbözhet az ilyen vámokat beszedő más tagállamokétól.

33 A Bizottság azt is kifejti, hogy a 150/2003 rendelet 2003. január 1-jei hatállyal alkalmazandó, és hogy az elfogadására vonatkozó viták során kijelentette, hogy a szóban forgó vám beszedése a múltra vonatkozóan kötelező, ily módon a rendelet elfogadásából semmiféle jogos bizalmat nem lehet levezetni. Egyébként e rendelet az EK 26. cikken, nem pedig az EK 296. cikken alapul.

34 Ami az EK 296. cikk (1) bekezdésének a) pontjában szereplő katonai titoktartásra vonatkozó kötelezettséget illeti, amelyre a Dán Királyság is hivatkozik, a Bizottság úgy véli, hogy ezen érv az EK 296. cikk (1) bekezdésének a) pontja – amely lehetővé teszi a tagállamoknak bizonyos információk közlésének mellőzését, amennyiben az ellentétes az alapvető biztonsági érdekeikkel – és e rendelkezés b) pontja – amely bizonyos feltételek mellett lehetővé teszi a tagállamok számára az említett érdekek védelmében általuk szükségesnek tartott egyes intézkedések megtételét – összekeveréséből ered.

35 A Bizottság szerint a 150/2003 rendelet által a hadászatban bevezetett vámfelfüggesztés szemlélteti azt, hogy a katonai felszerelések vámügyi kezelésére be lehet vezetni különleges – a vám megfizetésével járó vagy anélküli – eljárásokat, és hogy következésképpen a katonai eszközökre vonatkozó vámeljárások és a vám megfizetése két külön kérdést jelentenek. Ráadásul a Közösségi Vámkódex értelmében a Dán Királyság – egyes vámhivatalokra e téren különleges hatáskört ruházva – megszervezhetné úgy a vámok beszedését, hogy biztosítsa a katonai eszközök behozatalára vonatkozó adatok bizalmas kezelését.

36 A Bizottság e tekintetben hangsúlyozza, hogy a közösségi költségvetéshez való hozzájárulásuk tekintetében a tagállamok közötti egyenlőtlenséghez vezet, hogy a Dán Királyság nem szedi be szóban forgó vámot. Ugyanis az, hogy e vámot nem szedik be, a közösségi hagyományos saját források csökkenését eredményezi, amely csak az úgynevezett „BNT"-forrás (BNT = bruttó nemzeti termék) növelésével ellensúlyozható, amely forrás a tagállamok között oszlik meg.

37 A Dán Királyság úgy véli, hogy az EK 296. cikk (1) bekezdésének b) pontja értelmében a tagállamok széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek azon intézkedések vonatkozásában, amelyeket alapvető biztonsági érdekeik védelme céljából hoznak meg, és amelyek azon termékekhez kapcsolódnak, amelyekre a fent említett EK 296. cikk (1) bekezdés b) pontjának rendelkezései alkalmazandók. Ily módon e rendelkezés lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy kizárólag katonai célokat szolgáló felszerelések behozatala esetén, amennyiben e behozatal célja az érintett tagállam alapvető biztonsági érdekeinek védelme, e tagállam különleges helyzetére tekintettel eltérjenek az EK 26. cikktől és a Közösségi Vámkódextől.

38 A Dán Királyság azt az álláspontot is kifejti, hogy a 150/2003 rendelet elfogadása a tagállamok biztonsági érdekei tiszteletben tartásának szükségességét erősítette meg, és nem módosította a korábbi jogot, hanem pontosította a már létező jogi helyzetet.

39 Az a körülmény, hogy a 150/2003 rendelet hatályba lépése előtt egyetlen közösségi rendelkezés sem tette lehetővé a tagállamok számára, hogy szükség esetén az alapvető biztonsági érdekeiknek a katonai felszerelések behozatala során való figyelembevételéhez szükséges intézkedéseket megtegyék, azon következtetésre vezette a Dán Köztársaságot, hogy ezen érdekek az EK 296. cikk hatálya alá tartoznak, mind e cikk megfogalmazása, mind pedig célja miatt. Így e tagállam úgy vélte, hogy nincs más lehetősége, mint az EK 296. cikk alapján nemzeti szinten előírni e felszerelések behozatalának vámmentességét.

40 A Dán Királyság úgy véli, hogy a vámok a katonai felszerelések behozatala során való beszedése fenyegetést jelenthet valamely tagállam alapvető biztonsági érdekeire. Elsőként, a tagállamok biztonsági érdekeinek védelme szorosan kötődik védelmi képességük fenntartásához, amelyhez a katonai eszközök beszerzése szükségszerűen hozzájárul. Másodszor, mivel a tagállamok védelemre szánt pénzügyi forrásai korlátozottak, a katonai eszközök behozatalára vonatkozó említett vámok beszedése megdrágítja ezen eszközöket, és korlátozza az államoknak azok beszerzésére való képességét.

41 A Dán Királyság szerint a 150/2003 rendelet (2) preambulumbekezdéséből, valamint az e rendeletre vonatkozó javaslatból egyértelműen kitűnik, hogy a Bizottság elismerte, fennáll a kapcsolat a vámoknak a katonai felszerelések behozatala során való beszedése és a tagállamok alapvető biztonsági érdekei között. Ilyen körülmények között az alperes úgy véli, hogy a Bizottság nem követelheti meg a tagállamoktól, hogy más bizonyítékot szolgáltassanak annak bizonyítására, hogy az ilyen vámok beszedése fenyegeti az alapvető biztonsági érdekeiket.

42 A Dán Királyság előadja, hogy nem tarthatta tiszteletben a katonai felszerelések vitatott behozatalai során a közösségi vámeljárást annak veszélye nélkül, hogy a Közösségen belül nyilvánosságra hozza a területének biztonságára vonatkozó alapvető információkat, vagyis különösen a behozott felszerelések jellegét, összetételét és felhasználási lehetőségeit. Ezért az a kötelezettség, hogy e tekintetben tiszteletben tartson bizonyos fokú bizalmas kezelést, megakadályozza a Dán Királyságot abban, hogy ezen információkat közölje a Bizottsággal, és e kötelezettség e tagállam által való egyoldalú

megsértése veszélyeztetheti az egyes harmadik államokkal katonai területen folytatott együttműködést és fennálló kereskedelmi kapcsolatokat.

43 A Dán Királyság úgy véli, hogy a Közösségi Vámkódexben előírt bizalmas kezelésre vonatkozó intézkedések nem felelnek meg azon biztonsági és bizalmassági követelményeknek, amelyeket az államok jogosultak támasztani, amennyiben a biztonságukat érintő információkról van szó. Ilyen körülmények között valamely tagállam anélkül mellőzheti a katonai felszerelések behozatalát érintő vámok befizetését, hogy megsértené közösségi kötelezettségeit.

44 A Dán Királyság azt is kifejti, hogy a tagállamok a katonai felszerelések vámmentes behozatalára vonatkozóan bevezethetnek különleges eljárásokat, amelyek célja mindössze az arról való meggyőződés, hogy a szóban forgó felszerelések valóban katonai jellegűek, és nem pedig a szóban forgó áru vámtarifaszámának vagy a vám mértékének meghatározása a vám összegének minden egyes, harmadik államokból származó behozatal során való kiszámítása céljából. Az a körülmény, hogy a 150/2003 rendelet kidolgozása során az ilyen különleges eljárásnak e rendeletben való bevezetéséhez meg kellett határozni a jogalapot, azt jelenti, hogy az ilyen felhatalmazás hiányzik a Közösségi Vámkódexből.

45 A Dán Királyság azt állítja, hogy az a tény, miszerint valamely tagállam az EK 296. cikk alapján mentesíti a katonai eszközöket a behozatali vám alól, nem szükségszerűen sérti a közösségi szolidaritás, valamint a gondos pénzgazdálkodás elvét.

46 Végül a Dán Királyság úgy véli, hogy az a tény, hogy a Bizottság már 1988-ban határozott az egyes fegyverekre és katonai felszerelésekre alkalmazandó vámok ideiglenes felfüggesztéséről szóló tanácsi EGK-rendeletre vonatkozó javaslat (HL C 265., 9. o.) benyújtásáról, azt bizonyíthatja, hogy nemcsak nem volt ellenére az e téren fennálló mentesítési gyakorlat, hanem épp ellenkezőleg, a javaslatával pusztán pontosította a korábbi jogi helyzetet.

47 Egyébiránt e tagállam szerint azt is meg kell állapítani, hogy azon körülmények egyrészt, hogy az 150/2003 rendelet elfogadásáig e tárgyban nem folytak új tárgyalások, másrészt hogy a Bizottság anélkül tekintett el az e tagállam ellen – a harmadik országokból behozott mind polgári, mind katonai célokat szolgáló eszközökre vonatkozó vámok beszedésének mellőzése vonatkozásában – 1984 és 1985 folyamán indított kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárások folytatásától, hogy a kifejezetten katonai felszerelések behozatalával kapcsolatban ilyen eljárást indított volna, jogosan indíthatták a dán hatóságokat arra a véleményre, hogy a Bizottság e területen elfogadta eltérések fennállását.

A Bíróság álláspontja

48 A Közösségi Vámkódex előírja a harmadik országokból behozott olyan katonai célokat szolgáló eszközök behozatala utáni vám beszedését, mint amelyek a jelen ügy tárgyát képezik. A vitatott behozatalok időszakában, azaz 1998. január 1-je és 2002. december 31. között a közösségi vámjogszabályok egyetlen rendelkezése sem biztosít az ilyen típusú termékek behozatalának külön vámmentességet. Ebből következően ezen időszakban szintén nem áll fenn kifejezett mentesítés az esedékes vámnak, illetve az adott esetben azzal járó késedelmi kamatnak az illetékes hatóságok részére való megfizetése alól.

49 Egyébként a 150/2003 rendelet elfogadásából, amely 2003. január 1-jével előírja az egyes fegyverekre és katonai felszerelésekre alkalmazandó behozatali vám felfüggesztését, azt a következtetést lehet levonni, hogy a közösségi jogalkotó abból a feltételezésből indult ki, hogy ezen időpont előtt létezett a fent említett vám megfizetésére irányuló kötelezettség.

50 A Dán Királyság egyetlen pillanatig sem tagadta a figyelembe vett időszakban megvalósult vitatott behozatalok fennállását. E tagállam a Közösségnek a szóban forgó saját forrásokra való jogosultsága vitatására szorítkozik, azzal érvelve, hogy az EK 296. cikk értelmében a harmadik államokból behozott hadászati eszközök vámkötelezettsége súlyosan sértené az alapvető biztonsági érdekeit.

51 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint jóllehet a tagállamok feladata a saját belső és külső biztonságuk biztosítását szolgáló intézkedések meghozatala, ebből nem következik, hogy az ilyen intézkedések teljes mértékben kívül esnek a közösségi jog hatályán (lásd a C-273/97. sz. Sirdar-ügyben 1999. október 26-án hozott ítélet [EBHT 1999., I-7403. o.] 15. pontját és a C-285/98. sz. Kreil-ügyben 2000. január 11-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-69. o.] 15. pontját). Ugyanis, amint azt a Bíróság korábban megállapította, a Szerződés a közbiztonságot esetlegesen érintő esetekben alkalmazható kifejezett eltéréseket csak az EK 30., az EK 39., az EK 46., az EK 58., az EK 64., az EK 296. és az EK 297. cikkben ír elő, amelyek kivételes és jól körülhatárolt esetekre vonatkoznak. Ebből nem vonható le az a következtetés, hogy létezne olyan, a Szerződésben benne rejlő általános fenntartás, amely minden közbiztonság érdekében elfogadott intézkedést kizár a közösségi jog hatálya alól. Az ilyen, a Szerződés rendelkezéseinek meghatározott feltételein kívüli fenntartás létezésének elismerése a közösségi jog kötelező jellegét és egységes alkalmazását veszélyeztetné (lásd C-186/01. sz. Dory-ügyben 2003. március 11-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-2479. o.] 31. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

52 Ezenkívül az EK 296. cikkben és EK 297. cikkben előírt eltéréseket, ahogyan az az alapvető szabadságoktól való eltérésekre vonatkozó állandó ítélkezési gyakorlatból következik (lásd különösen a C-503/03. sz., Bizottság kontra Spanyolország ügyben 2006. január 31-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-1097. o.] 45. pontját, a C-490/04. sz., Bizottság kontra Németország ügyben 2007. július 18-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-6095. o.] 86. pontját és a C-141/07. sz., Bizottság kontra Németország ügyben 2008. szeptember 11-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-6935. o.] 50. pontját), megszorítóan kell értelmezni.

53 Ami különösen az EK 296. cikket illeti, meg kell állapítani, hogy jóllehet e cikk azokra az intézkedésekre vonatkozik, amelyeket a tagállamok szükségesnek ítélhetnek alapvető biztonsági érdekeik védelméhez, illetve olyan információkra, amelyek nyilvánosságra hozatalát ezen érdekekkel ellentétesnek tekintik, azt nem lehet olyan módon értelmezni, hogy a tagállamokra olyan hatáskört ruház, amely alapján azok pusztán ezen érdekekre hivatkozva eltérhetnek a Szerződés rendelkezéseitől.

54 Egyébként a hozzáadottérték-adó kapcsán a Bíróság a C-414/97. sz., Bizottság kontra Spanyolország ügyben 1999. szeptember 16-án hozott ítéletében (EBHT 1999., I-5585. o.) megállapította a szóban forgó kötelezettségszegést, mivel a Spanyol

Királyság nem bizonyította, hogy a fegyverek, lőszerek és kizárólag katonai célokat szolgáló eszközök behozatalának és beszerzésének a fent említett adó alóli mentességét, amely mentességet a spanyol jog írja elő, az EK 296. cikk (1) bekezdésének b) pontja alapján e tagállam alapvető biztonsági érdekei védelmének szükségessége igazolja.

55 Következésképpen az EK 296. cikkben biztosított lehetőségre hivatkozó tagállam feladata annak bizonyítása, hogy alapvető biztonsági érdekeinek védelme miatt az e cikkben előírt eltérés alkalmazása szükséges.

56 E megfontolások alapján nem fogadható el, hogy valamely tagállam a katonai eszközök abból fakadó drágulására hivatkozzon, hogy a harmadik országokból származó ilyen termékek behozatalára vámot vetnek ki, annak érdekében hogy ezáltal – azon tagállamok rovására, amelyek a maguk részéről beszedik és megfizetik az ilyen behozatalok utáni vámot – mentesülhessen a közösségi költségvetés tekintetében fennálló pénzügyi szolidaritást előíró kötelezettségei alól.

57 Azon érv tekintetében, amely szerint a közösségi vámeljárások nem biztosítják a Dán Királyság biztonságát, tekintettel az exportáló államokkal kötött megállapodásokban foglalt bizalmas kezelésre irányuló követelményekre, hangsúlyozni kell – amint azt a Bizottság helyesen megjegyzi –, hogy a közösségi vámeljárás végrehajtása közösségi és nemzeti vámügynökök közreműködését teszi szükségessé, akik különleges adatok kezelése esetén a tagállamok alapvető biztonsági érdekeinek védelme érdekében kötelesek azokat bizalmasan kezelni.

58 Egyébként azok a nyilatkozatok, amelyeket a tagállamoknak ki kell tölteni, illetve a Bizottság részére meghatározott időközönként el kell juttatni, nem olyan mértékben részletesek, hogy ennek eredményeképpen a fent említett tagállamoknak akár a biztonsági, akár a bizalmas kezelés iránti érdekei sérülnének.

59 E körülmények között, valamint a tagállamoknak az EK 10. cikk alapján fennálló azon kötelezettségével összhangban, miszerint elősegítik a Bizottságnak a Szerződés tiszteletben tartása biztosítására irányuló feladatát, a tagállamok kötelesek ezen intézmény rendelkezésére bocsátani minden olyan dokumentumot, amely szükséges a Közösség saját forrásai átutalása szabályszerűségének vizsgálatához. Azonban az ilyen kötelezettség nem zárja ki – miként azt a főtanácsnok indítványának 168. pontjában megállapítja –, hogy a tagállamok eseti alapon és rendkívüli helyzetekben az EK 296. cikk alapján az információközlést a dokumentum egyes elemeire korlátozzák, vagy teljes egészében megtagadják azt.

60 A fenti megfontolások alapján a Dán Királyság nem bizonyította, hogy az EK 296. cikk alkalmazási feltételei fennállnak.

61 Mindezekből következik, hogy a Dán Királyság – mivel nem számította ki és nem fizette meg a Bizottságnak azon saját forrásokat, amelyeket az 1998. január 1-je és 2002. december 31. közötti időszakban a katonai eszközöknek a vámmentes behozatala következtében nem szedett be, valamint nem fizette meg azt a késedelmi kamatot, amely azért vált felszámíthatóvá, mert az említett saját forrásokat nem fizette meg a Bizottságnak – nem teljesítette az 1552/89 rendelet 2. és 9–11. cikkéből eredő kötelezettségeit 2000. május 31-ig, valamint ezen időponttól az 1150/2000 rendelet ugyanezen cikkeiből eredő kötelezettségeit.

A költségekről

62 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Dán Királyság pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

63 Ugyanezen cikk 4. §-ának első bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó Görög Köztársaság, Portugál Köztársaság és Finn Köztársaság maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

1) A Dán Királyság – mivel nem számította ki és nem fizette meg az Európai Közösségek Bizottságának azon saját forrásokat, amelyeket az 1998. január 1-je és 2002. december 31. közötti időszakban a katonai eszközöknek a vámmentes behozatala következtében nem szedett be, valamint nem fizette meg azt a késedelmi kamatot, amely azért vált felszámíthatóvá, mert az említett saját forrásokat nem fizette meg az Európai Közösségek Bizottságának – nem teljesítette az 1996. július 8-i 1355/96/Euratom, EK tanácsi rendelettel módosított, a Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló 88/376/EGK, Euratom határozat végrehajtásáról szóló, 1989. május 29-i 1552/89/EGK, Euratom tanácsi rendelet 2. és 9–11. cikkéből eredő kötelezettségeit 2000. május 31-ig, valamint ezen időponttól a Közösségek saját forrásainak rendszeréről szóló 94/728/EK, Euratom határozat végrehajtásáról szóló, 2000. május 22-i 1150/2000/EK, Euratom tanácsi rendelet ugyanezen cikkeiből eredő kötelezettségeit.

2) A Bíróság a Dán Királyságot kötelezi a költségek viselésére.

3) A Görög Köztársaság, a Portugál Köztársaság és a Finn Köztársaság maguk viselik saját költségeiket.

Aláírások